

Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, παραβιάζοντας τη διάταξη του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, ενώ παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως βάσει του άρθρου 253 ΕΚ. Ειδικότερα, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν εξετάζει δεόντως ούτε αιτιολογεί τη συλλογιστική του σε σχέση με την αντισταθμιστική φύση των ενισχύσεων που αποτελούν αντικείμενο της αποφάσεως και σε σχέση με την επίπτωσή τους επί της αγοράς, ενώ παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων και της ίσης μεταχειρίσεως κατά την εξέταση της θέσεως των δημοτικών επιχειρήσεων έναντι των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων.

Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως έχει ως αντικείμενο την παράβαση του άρθρου 86, παράγραφος 2, ΕΚ και ειδικότερα το ότι δεν εξετάστηκε η δυνατότητα εφαρμογής της παρεκκλίσεως σχετικά με τη διαχείριση των υπηρεσιών γενικού οικονομικού ενδιαφέροντος στην προκειμένη περίπτωση. Αντιθέτως, η εξέταση αυτή έλαβε χώρα όσον αφορά τις δημοτικές επιχειρήσεις.

Ο τρίτος λόγος αναιρέσεως, αντικείμενο του οποίου είναι η παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, βάλλει κατά της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως σε σχέση με την απόλυτη ευχέρεια που αναγνωρίζεται υπέρ της Επιτροπής όσον αφορά τη δυνατότητα εφαρμογής της παρεκκλίσεως σχετικά με τις περιφερειακές δυσχέρειες και σε συνδυασμό με την μη ενδεδειγμένη εξέταση της ειδικής εν προκειμένω περιπτώσεως.

Με τον τέταρτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα επικαλείται παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ', ΕΚ και συγκεκριμένα ότι έγινε δεκτή η αφορώσα στην προώθηση του «πολιτισμού» παρέκκλιση για το Consorzio Venezia Nuova, ενώ δεν έλαβε χώρα εξέταση για τις λοιπές επιχειρήσεις.

Με τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα βάλλει κατά του ότι δεν συνεκτιμήθηκε το αδιάλειπτο μεταξύ των επικρινόμενων διευκολύνσεων (μετά τον Ιούνιο 1994) και του προϊσχύσαντος καθεστώτος (αναγόμενου στο 1973), κατά παράβαση των άρθρων 1 και 15 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ.

Ο έκτος λόγος αναιρέσεως έχει ως αντικείμενο τον αυτόματο χαρακτήρα της διαταγής ανακτήσεως, κατά παράβαση του άρθρου 14 του κανονισμού 659/1999.

⁽¹⁾ Απόφαση 2000/394/ΕΚ της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1999, σχετικά με τα μέτρα ενισχύσεως σε επιχειρήσεις της Βενετίας και της Chioggia που προβλέπονται από τον νόμο 30/1997 και από τον νόμο 206/1995 περί απαλλαγών ή μειώσεων των κοινωνικών εισφορών (ΕΕ 2000, L 150, σ. 50).

⁽²⁾ ΕΕ L 83, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 16 Φεβρουαρίου 2009 η Hotel Cipriani Srl κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (έκτο πενταμελές τμήμα), στις 28 Νοεμβρίου 2008 επί των συνδικασθεισών υποθέσεων T-254/00, T-270/00 και T-277/00, Hotel Cipriani SpA κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-73/09 P)

(2009/C 113/42)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Hotel Cipriani SpA (εκπρόσωπος: A. Bianchini, δικηγόρος)

Αντίδικος κατ' αναίρεση: Società Italiana per il gas SpA (Italgas), Ιταλική Δημοκρατία, Coopservice-Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato «Venezia vuole vivere», Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της αναιρεσείουσας

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- α) να εξαφανίσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση του Πρωτοδικείου·
- β) να κάνει δεκτά τα πρωτοδικώς προβληθέντα αιτήματα και συν-ακόλουθα:
 - να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής ΕΚ⁽¹⁾ η οποία αποτέλεσε αντικείμενο προσφυγής πρωτοδικώς·
 - επικουρικώς, να ακυρώσει το άρθρο 5 της αποφάσεως καθ' ό μέρος η διαταγή περί ανακτήσεως, σύμφωνα με την ανωτέρω διάταξη, ερμηνεύθηκε από την Επιτροπή υπό την έννοια ότι περιλαμβάνει και τις ενισχύσεις οι οποίες δόθηκαν βάσει της αρχής de minimis, και/ή να ακυρώσει το άρθρο 5 καθ' ό μέρος προβλέπει τον συνυπολογισμό τόκων βάσει επιτοκίου ανώτερου από το επιτόκιο που ίσχυε στην πραγματικότητα για το χρέος της εταιρίας·
- γ) να καταδικάσει την αναιρεσιβαλλόμενη Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

1. Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, η Hotel Cipriani SpA επικαλείται παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και υπό το πρίσμα της ελλείψεως/αντιφατικότητας του σκεπτικού της αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Οι νομοθετικές και κανονιστικές διατάξεις οι οποίες κριθήκαν ασυμβίβαστες προς το άρθρο 87 ΕΚ δεν προσδιορίζουν καμία στρέβλωση ή απειλή στρεβλώσεως του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς ξενοδοχείων και εστιάσεως (όπου δραστηριοποιείται ακριβώς η Hotel Cipriani), και τούτο τόσο επειδή η ιδιομορφία της Βενετίας είναι τόσο συγκεκριμένη ώστε να μην επηρεάζεται με οποιοδήποτε τρόπο η κοινή αγορά, όσο και επειδή οι εν λόγω απαλλαγές αντισταθμίζουν ακριβώς το εξαιρετικό κόστος που αντιμετωπίζουν συγκεκριμένες επιχειρήσεις λόγω των δυσχερειών που οφείλονται στο ότι δραστηριοποιούνται στη γεωγραφική αγορά αναφοράς υπό τις αυτές προϋποθέσεις που ισχύουν για τους πολοίπους συμμετέχοντες στην ευρωπαϊκή κοινή αγορά. Το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη του τις εν λόγω ιδιομορφίες με τον ενδεδειγμένο τρόπο, περιοριζόμενο να κρίνει –χωρίς να εμβαδύνει δεόντως– ότι τα απορρέοντα για τις επιχειρήσεις της Βενετίας πλεονεκτήματα έβαιναν πέραν της αντισταθμίσεως των περιβαλλοντικών μειονεκτημάτων, εξ ου και η καταγγελλόμενη παράλειψη/αντιφατικότητα της αιτιολογήσεως της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως.

2. Με τον δεύτερο λόγο αναίρεσης, η Hotel Cipriani επικαλείται παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, και υπό το πρίσμα του στερούμενου συνοχής σκεπτικού της απόφασης του Πρωτοδικείου. Κατ' αρχάς, η Επιτροπή, ακολουθώντας δε το Πρωτοδικείο έκριναν πεπλανημένως ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 97, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ παρέκκλιση περιφερειακού χαρακτήρα δεν εφαρμόζεται, καθόσον, όπως τεκμηριώθηκε ευρέως κατά την ενώπιον του Πρωτοδικείου δίκη, η γεωγραφική αγορά αναφοράς δικαιολογούσε τις διανεμητικές φύσεως απαλλαγές εκ μέρους της εθνικής νομοθεσίας υπό την έννοια ότι σκοπούσαν αποκλειστικά στη διατήρηση του κοινωνικοοικονομικού ιστού της Βενετίας, χωρίς να επάγονται —όπως αποδεικνύει και ο προηγούμενος λόγος αναίρεσης— οποιαδήποτε στρεφόμενη κατά του ανταγωνισμού αλλοίωση του εμπορίου εντός της κοινής αγοράς.
3. Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, η Hotel Cipriani επικαλείται παράβαση και πεπλανημένη εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο δ', ΕΚ και υπό το πρίσμα της ελλείψεως συνοχής του σκεπτικού της απόφασης του Πρωτοδικείου. Εν προκειμένω, οι διανεμητικές φύσεως απαλλαγές χορηγήθηκαν σαφώς προκειμένου να διευκολυνθεί η διατήρηση της αδιαμφισβήτητης πολιτιστικής και καλλιτεχνικής κληρονομιάς της Βενετίας, όπερ συνεπάγεται σημαντικό κόστος βαρύνον τις επιχειρήσεις της λιμνοθάλασσας, από το οποίο απαλλάσσονται οι λοιπές επιχειρήσεις που τελούν υπό διαφορετικό εδαφικό καθεστώς. Η απόφαση του Πρωτοδικείου, καθ' ο μέρος απέρριψε τους συγκεκριμένους λόγους που προέβαλε και η επιχείρηση Hotel Cipriani, περιλαμβάνει πεπλανημένως την κρίση ότι δεν τεκμηριώθηκαν δεδόντως οι λόγοι για τους οποίους οι προσφεύγουσες και νυν ανααιρεσείουσες επιχειρήσεις θα έφεραν κερχωρισμένως το συνδεόμενο με τη συντήρηση της πολιτιστικής και καλλιτεχνικής κληρονομιάς της Βενετίας κόστος. Η εν λόγω κρίση είναι πεπλανημένη υπό διάφορες épόψεις, ιδίως επειδή τεκμηριώθηκε ευρέως και ενώπιον της Επιτροπής το γεγονός ότι το σύνολο του ιστορικού κέντρου της Βενετίας αποτελεί αντικείμενο δεσμεύσεων που αναλαμβάνονται αδιακρίτως προς προστασία της κτηριακής κληρονομιάς.
4. Με τον τέταρτο λόγο αναίρεσης, η επιχείρηση Hotel Cipriani επικαλείται έλλειψη νομιμότητας της προβλεπόμενης υποχρεωτικής ανακλήσεως των χορηγηθέντων πλεονεκτημάτων λόγω παραβάσεως του άρθρου 14, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 ⁽²⁾ του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση των λεπτομερειών εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ. Η προβλεπόμενη ανάκτηση των απαλλαγών, σύμφωνα με το προπαρατεθέν άρθρο 14, δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση αν τούτο έρχεται σε αντίθεση με γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, συνιστάμενη, όπως συγκεκριμενοποιήθηκε και ενώπιον του Πρωτοδικείου, στις αρχές της αναλογικότητας, της ίσης μεταχειρίσεως και της ασφαλείας δικαίου.
5. Με τον πέμπτο λόγο αναίρεσης, η επιχείρηση Hotel Cipriani επικαλείται παράβαση του άρθρου 15 του κανονισμού 659/1999. Σε σχέση με την απόφαση της Επιτροπής της 25ης Νοεμβρίου 1999, παρεγράφη ήδη η προβλεπόμενη από το προαναφερθέν άρθρο 15 δεκαετής περίοδος (η οποία εφαρμόζεται ασφαλώς *ratione temporis* στην προκειμένη περίπτωση), οπότε τα αποτελέσματα των υποτιθέμενων κρατικών ενισχύσεων πρέπει να ανάγονται στον νόμο 171/1973, και συγκεκριμένα στον «ειδικό νόμο για την Βενετία».

206/1995 περί απαλλαγών ή μειώσεων των κοινωνικών εισφορών (ΕΕ 2000, L 150, σ. 50).
⁽²⁾ ΕΕ L 83, σ. 1.

Αναίρεση που άσκησε στις 19 Φεβρουαρίου 2009 η Società Italiana per il gas SpA (Italgas) κατά της απόφασης που εξέδωσε το Πρωτοδικείο (έκτο πενταμελές τμήμα), στις 28 Νοεμβρίου 2008 επί των συνεκδικασθεισών υποθέσεων T-254/00, T-270/00 και T-277/00, Hotel Cipriani SpA κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση C-76/09 P)

(2009/C 113/43)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Ανααιρεσείουσα: Società Italiana per il gas SpA (Italgas) (εκπρόσωποι: M. Merola, M. Pappalardo και T. Ubaldi, δικηγόροι)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Hotel Cipriani SpA, Ιταλική Δημοκρατία, Coopservice-Servizi di fiducia Soc. coop. rl, Comitato «Venezia vuole vivere» Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της ανααιρεσείουσας

Η ανααιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να εξαφανίσει την ανααιρεσιβάλλομενη απόφαση·
- να ακυρώσει τα άρθρα 1 και 2 της απόφασης ⁽¹⁾, καθ' ό μέρος κηρύσσονται ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά οι χορηγηθείσες από την Ιταλία φορολογικές απαλλαγές, καθώς και το άρθρο 5 της απόφασης ή, επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση στο Πρωτοδικείο βάσει του άρθρου 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου·
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας.

Λόγοι αναίρεσης και κύρια επιχειρήματα

- Ο πρώτος λόγος αναίρεσης αναφέρεται σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την εφαρμογή του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και σε έλλειψη αιτιολογήσεως σε σχέση με την αντισταθμιστική φύση των επίδικων απαλλαγών, καθώς και σε σχέση με την απόδειξη περί στρεβλώσεως του ανταγωνισμού και την επίπτωση επί των συναλλαγών. Συγκεκριμένα, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη καθόσον, αναγνωρίζοντας ότι ένα μέτρο δεν συνιστά ενίσχυση αν περιορίζεται στην αντιστάθμιση αντικειμενικών οικονομικών μειονεκτημάτων, έκρινε ότι η συγκεκριμένη αρχή δεν εφαρμόζεται στην προκειμένη περίπτωση διότι: i) υφίσταται άμεσος σύνδεσμος μεταξύ του ποσού της αντισταθμίσεως και εκείνου του συμπληρωματικού κόστους που φέρουν οι επιχειρήσεις λόγω της εγκαταστάσεώς τους στη λιμνοθάλασσα της Βενετίας και της Chioggia, ii) το συμπληρωματικό κόστος που φέρουν οι δικαιούχοι επιχειρήσεις πρέπει να υπολογίζεται σε σχέση με το μέσο κόστος των κοινοτικών επιχειρήσεων και όχι με εκείνο των εγκατεστημένων στο ηπειρωτικό έδαφος επιχειρήσεων. Επί πλέον, το Πρωτοδικείο παρέλειψε να επισημάνει την εγγενή αντίφαση της αμφισβητούμενης αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή, αξιολογώντας τη θέση της επιφορτισμένης με τη διαχείριση της υπηρεσίας υδάτων επιχειρήσεως, έκρινε ότι ο αντισταθμιστικός χαρακτήρας ενός μέτρου μπορεί να αναγνωριστεί ακόμα και αν δεν υφίσταται συγκεκριμένη αντιστοιχία μεταξύ της αξίας της δημόσιας παρεμβάσεως και του συμπληρωματικού κόστους που φέρουν οι επιχειρήσεις και ότι το κόστος αυτό δεν πρέπει κατ' ανάγκη να υπολογίζεται σε συνάρτηση με το μέσο κόστος των κοινοτικών επιχειρήσεων.

⁽¹⁾ Απόφαση 2000/394/ΕΚ της Επιτροπής, της 25ης Νοεμβρίου 1999, σχετικά με τα μέτρα ενισχύσεως σε επιχειρήσεις της Βενετίας και της Chioggia που προβλέπονται από τον νόμο 30/1997 και από τον νόμο